

V I Lenin

Rysslands Socialdemokratiska Arbetarpartis utländska sektioners konferens

Rysslands Socialdemokratiska Arbetarpartis utländska sektioner har i dagarna avslutat sin konferens, som ägde rum i Schweiz. Konferensen behandlade rent utländska frågor, för vilka vi skall försöka redogöra, åtminstone i korthet, i följande nummer av Centralorganet¹, samt utarbetade en resolution i den viktiga och aktuella frågan om kriget. Vi skyndar att återge dessa resolutioner i den förhoppningen, att de skall bli till nytta för alla socialdemokrater, vilka allvarligt söker en väg till levande handling ut ur det kaos av olika meningar, som nu härskar och som i själva verket går ut på att i ord erkänna internationalismen men i handling sträva efter att till varje pris, på ett eller annat sätt, försona sig med social-chauvinismen. Vi tillfogar, att diskussionen om parollen ”Europas Förenta Stater” antog en ensidig politisk karaktär och att det beslöts att uppskjuta frågans avgörande till dess sakens ekonomiska sida blivit behandlad i pressen.²

Konferensens resolutioner

Utgående från centralkommitténs manifest, publicerat i nr 33³ fastställer konferensen följande grundsatser för att uppnå större planmässighet i propagandan.

Om krigets karaktär

Det nuvarande kriget har en imperialistisk karaktär. Det har framgått ur förhållandena under en epok, då kapitalismen uppnått sitt högsta utvecklingsstadium, då inte bara varuexporten utan även kapitalet redan fått en högst väsentlig betydelse, då kartellbildningen i industrin och det ekonomiska livets internationalisering har nått ett betydande omfång, då kolonialpolitiken lett till att nästan hela jordklotet blivit uppdelat, då världskapitalismens produktivkrafter vuxit utöver den nationellt-statliga indelningens trånga skrankor, då de objektiva förutsättningarna för socialismens förverkligande helt mognat.

Parollen om ”fosterlandsförsvaret”

Det nuvarande krigets verkliga väsen består i striden mellan England, Frankrike och Tyskland om uppdelningen av kolonierna och utplundringen av de konkurrerande länderna, i tsarismens och Rysslands härskande klassers strävan efter att erövra Persien, Mongoliet, asiatiska Turkiet, Konstantinopel, Galizien o. s. v. Det nationella elementet i det österrikiskt-serbiska kriget är av fullständigt underordnad betydelse och förändrar inte krigets allmänna imperialistiska karaktär.

De senaste årtiondenas hela ekonomiska och diplomatiska historia visar, att båda grupperna av krigförande makter systematiskt förberett sig just för ett sådant krig. Frågan om, vilken grupp som slog det första militära slaget eller först förklarade krig, har ingen betydelse, då det gäller att bestämma socialisternas taktik. Fräserna om fosterlandsförsvaret, om att avvärja ett fientligt överfall, om försvarskrig o. dyl. är på båda sidor ett fullkomligt bedrägeri mot folket.

De verkligt nationella krigen, som fördes särskilt under epoken 1789-1871, föregicks av en långvarig process av nationella massrörelser, kamp mot absolutismen och feodalismen, det

¹ D. v. s. *Sotsjaldemokrat*. — *Red.*

² Se artikeln [Om parollen Europas förenta stater](#) — *Red.*

³ Se [Kriget och Rysslands socialdemokrati](#) — *Red.*

nationella okets avkastande och bildandet av nationella stater såsom förutsättning för den kapitalistiska utvecklingen.

Den nationella ideologi, som denna epok skapade, har satt djupa spår i den småborgerliga massan och en del av proletariatet. Och detta utnyttjas nu, under en helt annan epok, den imperialistiska epoken, av bourgeoisins sofister och de med dem sammanfiltrade förrädarna mot socialismen till att splittra arbetarna och leda bort dem från deras klassuppgifter och från den revolutionära kampen mot bourgeoisin.

Mer än någonsin besannar sig nu Kommunistiska manifestets ord: ”arbetarna har intet fosterland”. Endast proletariatets internationella kamp mot bourgeoisin kan skydda dess vinningar och öppna vägen till en bättre framtid för de förtryckta massorna.

Den revolutionära socialdemokratis paroller

”Den enda riktiga proletära parollen är: förvandla det nuvarande imperialistiska kriget till ett inbördeskrig. Denna paroll har anvisats av kommunens erfarenheter, angetts i Basel-resolutionen (1912) och framspringer ur alla betingelser för det imperialistiska kriget mellan högt utvecklade borgerliga länder.”

Inbördeskriget, som den revolutionära socialdemokratin under den nuvarande epoken uppmanar till, är proletariatets kamp med vapen i hand mot bourgeoisin för att expropriera kapitalistklassen i de ledande kapitalistiska länderna, för den demokratiska revolutionen i Ryssland (demokratisk republik, 8-timmars arbetsdag, konfiskering av godsägarnas jord) och för republik i de efterblivna monarkistiska länderna i allmänhet o. s. v.

Den ytterliga nöd, som kriget framkallat bland massorna, kan inte undgå att alstra revolutionära stämningar och rörelser, vilka måste generaliseras och erhålla sin riktning av parollen om inbördeskriget.

Arbetarklassens organisation har för närvarande lidit svåra skador. Men inte dess mindre mögnar den revolutionära krisen. Efter kriget kommer de härskande klasserna i alla länder att göra ytterligare ansträngningar för att föra arbetarnas frihetsrörelse långa årtionden tillbaka. Både i fall den revolutionära utvecklingen försiggår i snabbt tempo, och i fall krisen antager en långvarig karaktär, blir det den revolutionära socialdemokratis uppgift att inte uppgiva det ihärdiga dagliga arbetet och inte ringakta en enda av klasskampens tidigare metoder. Det blir dess uppgift att inrikta både parlamentarismen och den ekonomiska kampen mot opportunisten, i den revolutionära masskampens anda.

Som de första åtgärderna för att förvandla det nuvarande imperialistiska kriget till inbördeskrig bör framhållas: 1. ovillkorlig vägran att bevilja krigskrediter samt utträde ur de borgerliga regeringarna; 2. fullständig brytning med ”borgfredspolitik” (*bloc national*, *Burgfrieden*); 3. en illegal organisation måste bildas överallt, där regeringarna och bourgeoisin inför krigstillstånd och upphäver de konstitutionella friheterna; 4. förbrödringen mellan de krigförande nationernas soldater i löpgravarna och på krigsskådeplatsen överhuvud taget måste understödjas; 5. proletariatets revolutionära massaktioner av alla slag måste understödjas.

Opportunismens och Andra Internationalens sammanbrott

Andra Internationalens sammanbrott innebär den socialistiska opportunistens sammanbrott. Denna har vuxit fram som en produkt av den föregående ”fredliga” epoken i arbetarrörelsens utveckling. Denna epok har lärt arbetarklassen att bruka ett så viktigt stridsmedel som parlamentarismen och alla legala möjligheter, att bilda ekonomiska och politiska massorganisationer, att skapa en vitt spridd arbetarpress o. s. v. Å andra sidan alstrade denna epok en tendens till att förneka klasskampen och att predika social fred, att förneka den socialistiska

revolutionen och att principiellt avvisa de illegala organisationerna, att erkänna den borgerliga patriotismen o. s. v. Vissa skikt av arbetarklassen (byråkratin inom arbetarrörelsen och arbetararistokratin, som erhöll några smulor av inkomsterna från koloniernas utsugning och från dess "fosterlands" privilegierade ställning på världsmarknaden) såväl som de småborgerliga medlöparna inom de socialistiska partierna utgjorde dessa tendensers viktigaste sociala stöd och förmedlade det borgerliga inflytandet på proletariatet.

Opportunismens fördärvbringande inflytande kom särskilt bjärt till uttryck i den politik, som flertalet av Andra Internationalens officiella socialdemokratiska partier bedrev under kriget. Att bevilja krigskrediter, delta i regeringarna, bedriva "borgfredspolitik" och avvisa illegal organisation under en tid, då legaliteten är upphävd, innebär att bryta mot Internationalens viktigaste beslut och är ett direkt förräderi mot socialismen.

Tredje Internationalen

Den av kriget framkallade krisen har avslöjat opportunismens verkliga väsen, när den visade denna i rollen av bourgeoisins direkta hantlangare mot proletariatet. Den s. k. socialdemokratiska "centern" med Kautsky i spetsen har i verkligheten helt glidit ned till opportunismen, som den döljer med särskilt skadliga, hycklande fraser och genom att förfälska marxismen till imperialism. Erfarenheten visar, att det t. ex. i Tyskland var möjligt att uppträda till försvar för den socialistiska ståndpunkten endast genom att beslutsamt bryta den linje, som majoriteten av partiets övre skikt följde. Det vore en skadlig illusion att hoppas på återupprättandet av en verkligt socialistisk International utan en fullständig organisatorisk boskillnad med opportunisterna.

Rysslands Socialdemokratiska Arbetarparti måste understödja alla proletariatets internationella och revolutionära massaktioner och sträva efter att sammansluta alla antichauvinistiska element inom Internationalen.

Pacifismen och fredsparollen

Pacifismen och den abstrakta fredsförkunnelsen utgör ett sätt att vilseleda arbetarklassen. Under kapitalismen, och särskilt under dess imperialistiska stadium, är kriget oundvikliga. Å andra sidan kan socialdemokraterna likväl inte förneka den positiva betydelsen av revolutionära krig, d. v. s. inte imperialistiska krig, utan sådana som fördes t. ex. från 1789 till 1871 för att avkasta det nationella oket och för att av de feodalt splittrade staterna skapa nationella kapitalistiska stater, eller sådana som är möjliga för att försvara ett i striden mot bourgeoisin segerrikt proletariatets vinningar.

En fredspropaganda, som inte åtföljes av en uppmaning till revolutionära massaktioner, är under närvarande tid endast ägnad att väcka illusioner, korrumpera proletariatet genom att ingiva det tillit till bourgeoisins humanitet och göra det till en leksak i händerna på de krigförande ländernas hemliga diplomati. Helt oriktig är i synnerhet tanken på, att en s. k. demokratisk fred vore möjlig utan en rad revolutioner.

Den tsaristiska monarkins nederlag

Kampen mot den egna regeringen, som deltar i det imperialistiska kriget, får i intet land rygga tillbaka inför den möjligheten, att detta land kunde lida nederlag till följd av den revolutionära agitationen. Ett nederlag för regeringens armé försvagar denna regering, främjar de av den underkuvade folkslagens befrielse och underlättar inbördeskriget mot de härskande klasserna.

Tillämpad på Ryssland är denna tes särskilt riktig. Rysslands seger medför en förstärkning av världsreaktionen, en förstärkning av reaktionen inom landet och leder samtidigt till, att folken i de redan erövrade områdena fullständigt underkuvas. På grund härav utgör Rysslands nederlag under alla omständigheter det minst onda.

Förhållandet till andra partier och grupper

Kriget, som framkallat orgier av chauvinism, har avslöjat det faktum, att både de demokratiska (narodnistiska) intellektuella och socialistrevolutionärernas parti, vars oppositionsströmning i tidskriften *Mysl* visat sig vara fullständigt hållningslös, samt likvidatorernas huvudkärna (*Nasja Sarja*), som understöjdes av Plechanov, har underkastat sig chauvinismen. På chauvinismens sida står faktiskt både Organisationskommittén (OK)⁴, ända från Larin och Martov, som i maskerad form understödjer den, till Axelrod, som principiellt försvarar patriotismens idéer — och likaså Bund, där den tyskvänliga chauvinismen överväger. Brysselblocket (av den 3 augusti 1914) är fullständigt upplöst. Och de element, som grupperar sig omkring *Nasje Slovo*,⁵ vacklar mellan platonisk sympati för internationalismen och strävan efter enhet till varje pris med *Nasja Sarja* och OK. På samma sätt vacklar den socialdemokratiska Tjcheidsefraktionen, som å ena sidan har uteslutit Plechanovanhängaren, d. v. s. chauvinisten Mankov, men å andra sidan till varje pris önskar skyla över chauvinismen hos Plechanov, *Nasja Sarja*, Axelrod, Bund o. s. v.

Socialdemokratiska arbetarpartiets uppgift i Ryssland är att ytterligare befästa den proletära enheten, som upprättades 1912-1914 framför allt genom *Pravda*, och att återupprätta arbetarklassens socialdemokratiska partiorganisationer på grundvalen av en avgörande organisatorisk boskillnad med social-chauvinisterna. Tillfälliga överenskommelser kan tillåtas endast med sådana socialdemokrater, som är för en avgörande organisatorisk brytning med OK, *Nasja Sarja* och Bund.

Inte skrivet senare än 19 februari (4 mars) 1915

Publicerat 29 mars 1915 i nr 40 av *Sotsial-Demokrat*

⁴ Den mensjjevikiska Organisationskommittén. — *Red.*

⁵ D. v. s. Trotskij och hans grupp. — *Red.*